

(16–17) *Защото Бог толкоз обикна света, че отдаде Своя Единороден Син, та всякой, който вярва в Него, да не погине, а да има живот вечен. Защото Бог не проводи Сина Си на света, за да съди света, а за да бъде светът спасен чрез Него.* Любовта на Бога към света е голяма и се простряла дотам, че Той отдал не ангел, не пророк, а Своя Син, и при това единородния (1 Иоан. 4:9). Ако Той беше отдал и ангел, то и това дело не би било малко. Защо? Защото ангелът е верен и покорен Негов служител, а ние сме врагове и отстъпници. А сега, когато отдал Сина Си, какво превъзходство на любовта показал Той?! Също, ако Той имаше много синове и беше отдал един, то и това би било твърде голямо дело. А сега отдал

Единородния. Може ли достойно да се възпее Неговата бла-
гост? Арианите казват, че Синът се нарича Единороден, за-
щото само Той е произведен и сътворен от Бога, а всичко
останало вече е сътворено от Него. Отговорът към тях е прост.
Ако Той беше наречен единороден без думата „Син“, то ва-
шата тънка измислица би имала основание. Но сега, Той се
нарича единороден и Син, думата „единороден“ не бива да се
разбира така, както я разбирате вие, а че само Той е роден от
Отца. – Забележи, моля те, това, че както по-горе Той казал,
че Син Човечески е слязъл от небето, макар плътта Му да не
слязла от небето, но принадлежащото на Бога отнесъл към
човека поради единството на лицето и единството на ипоста-
са, така и тук принадлежащото на Бога отнася към Бог-Сло-
во. Бог отдал – казва – Сина си на смърт. Макар Бог да пре-
бивавал безстрастен, но тъй като по ипостас Един и Същ бил
и Бог-Слово, и Човек, подлежащ на страдания, затова се и
казва, че се отдава на смърт Синът, Който действително и
страдал в собствена плът. – Каква е ползата от това, че е от-
даден Синът? Велика и непостижима за човека – тази, всеки
вярващ в Него да получи две блага: едното – да не погине;
другото – да има живот, и при това – вечен. Старият завет
обещавал дълголетен живот на тези, които благоугоджали в
него на Бога, а Евангелието награждава такива с живот, не
временен, а вечен и неразрушим. Тъй като Христовите при-
шествия са две, едното вече е станало, а другото е бъдещо, то
за първото пришествие казва, че Синът не е пратен, за да съди
света (защото, ако беше дошъл за това, всички щяха да бъ-
дат осъдени, тъй като всички са съгрешили, както казва и
Павел – Рим. 3:23), но дошъл предимно за това, да спаси све-
та. Такава била целта Му. Но на практика излязло, че осъж-
да тези, които не повярвали. Моисеевият закон дошъл предим-
но, за да изобличи греха (Рим. 3:20) и да осъди престъпници-

те. Защото той не прощавал на никого, но щом намерел някого да съгреша в нещо, в същото време налагал и наказание. И така, първото пришествие нямало за цел да съди никого, освен тези, които на дело не повярвали, понеже те вече били осъдени; а второто пришествие ще бъде решително за това — да съди всички и да въздаде на всеки според делата му.